ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 19 Νοεμβρίου 1889 ΑΡΙΘ. 141

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης
Ἀριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῆς Νέας Ἐφημερίδος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρροὴ Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀπεστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κρίσεις ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἔργων τοῦ Ι. Ῥουσσὼ (ὑπὸ κ. Μαρίας Δεραΐμ, προέδρου τῆς Ἑνώσεως τῶν Γαλλίδων Γυναικῶν). — Ἡ χρήσιμος διὰ τὴν παιδαγωγίαν ἡλικία (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Ὁ Ῥεμβασμός μου (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Ἡ Σχολὴ τῶν ὑπηρετριῶν. — Ἡ ἀληθὴς ὑψηλοφροσύνη (ὑπὸ κ. Δεινομάχης Παναγιωτίδου. Τὰ φθίνοντα φύλλα (ὑπὸ δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Σιγανοῦ). — Ἀσπασία. — Γυναικεῖος Κόσμος. — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Α'.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τελέσεως τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ 1789, καθ' ἣν ἀνέζησαν εἰς μουσεῖον, ἀποκλειστικῶς ἀφιερωθέν πρὸς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀναμορφωτικῆς ταύτης ἐποχῆς, πάντες οἱ συγγραφεῖς οἵτινες ἐγένοντο οἱ πρόδρομοι καὶ οἱ παρασκευασταὶ αὐτῆς, τὸ ὄνομα τοῦ φιλοσόφου τῆς Γενεύης ἐπιβάλλεται εἰς τὴν μνήμην μας.

Βεβαίως τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀνελύθησαν, ἐμελετήθησαν ἐβασανίσθηταν μέχρις ἐντελοῦς ἐξαντλήσεως.

Μεθ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν πληθὺν ταύτην τῶν μελετῶν καὶ κρίσεων ἐπί τε τῶν συγγραμμάτων καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, δυνάμεθα σήμερον ἔτι ἐπωφελῶς νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ μιᾶς τῶν πολλῶν ἀπόψεων τῆς φύσεως καὶ ἰδιοφυΐας του. Ἐν μιᾷ λέξει ἐπὶ τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ἰδιότητός του, ἥτις ἀπετέλεσε τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς μεγαλοφυΐας του, καὶ ἥτις ἐξηγεῖ τὴν ἄπειρον ἐπιρροήν, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ αἰῶνος του καὶ ἣν ἐξασκεῖ μέχρι σήμερον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μας.

Ὁ Ἰωάννης Ρουσσὼ ἀνήκει, ὡς πάντες γνωρίζουσι, εἰς τὴν μεγάλην φιλοσοφικὴν μεταρρύθμισιν τοῦ XVIIIου αἰῶνος, ἥτις ἐγένετο παραίτιος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

Ἀπετέλεσε μέρος τῆς φάλαγγος τῶν ἐξόχων καὶ μεγαλοφυῶν ἀλλὰ καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐξέπεμψαν καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον τὰς φαεινὰς ἀκτίνας τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Ἔθιξε πάντα τὰ ζητήματα τὰ ὑψηλότερα καὶ τὰ περιληπτικώτερα: θρησκείαν, φιλοσοφίαν, πολιτικήν, νομοθεσίαν, φιλανθρωπίαν, καλλιτεχνίαν καὶ γράμματα. Ἀλλὰ διεκρίθη ἐν πᾶσι διὰ τὸ ἐν τοῖς ἔργοις του ἐπιπνέον αἰσθηματικὸν πνεῦμα. Κατέχει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὸ δῶρον τοῦ ἐξεγείρειν τὸ αἴσθημα καὶ συγκινεῖν. Κατὰ προτίμησιν ἀπευθύνεται πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν. Τὴν ἐρεθίζει, τὴν συνταράττει, τὴν συγκινεῖ, προκαλεῖ τὰ δάκρυα. Τοῦτο οὐ μόνον δὲν παραβλάπτει τὴν δύναμιν τῶν ἐν τοῖς ἔργοις του συζητουμένων, ἀλλὰ καθίστησιν αὐτὴν ἔτι ἰσχυροτέραν.

Ὁ Ρουσσὼ καὶ ἐκ πεποιθήσεως καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἠνόησεν ὅτι τὸ αἴσθημα εἶναι ἡ ἕδρα τῆς δραστικῆς δυνάμεως, ἥτις κυριεύει πασῶν τῶν πράξεων ἡμῶν. Ἐντεῦθεν ἀπεκδύει τὴν φιλοσοφίαν τῶν ξηρῶν, τεχνικῶν καὶ ἀφῃρημένων σχημάτων της. Τῇ δίδει ζωὴν καὶ αἴσθησιν γνωρίζων καλῶς ὅτι ἐὰν ὀφείλῃ νὰ ἀποτανθῇ τις εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν λογικὴν ἵνα ἀποδείξῃ καὶ καταπείσῃ, ἵνα δράσῃ, ἁρπάσῃ καὶ συμπαρασύρῃ ὀφείλει νὰ ἀποτανθῇ πρὸς τὴν καρδίαν, τὸ ἀπαραίτητον τοῦτο τοῦ ἀνθρώπου ἐλατήριον.

Πάντες δύνανται νὰ αἰσθανθῶσι, πάντες νὰ ἀγαπήσωσι. Ἀλλὰ δὲν δύνανται πάντες νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας τοῦ ἰδεώδους καὶ μεγαλοφυοῦς.

Σήμερον ἔτι ζῶντες ὑπὸ ὅλους διαφόρους περιστάσεις, μᾶς εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῶμεν μέχρι τίνος σημείου ὁ Ρουσὼ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῶν συγχρόνων του καὶ ἐπὶ τῆς ἐπακολουθησάσης αὐτὸν γενεᾶς.

Ἐγένετο μετὰ τοῦ Βολταίρου ὁ μέγας εὐνοούμενος τοῦ κοινοῦ, δοξασθεὶς ὅσον καὶ ἐκεῖνος. Βολταῖρος καὶ Ρουσσὼ εἶναι αἱ δύο προσωπικότητες, αἱ προεξέχουσαι ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἐκείνῃ τῆς μεγαλοφυΐας εἰκόνι.

Ἀμφότερσι ἐγενίκησαν καὶ ἐξελαΐκευσαν τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῶν νεωτέρων κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων.

Ἀλλ' ὁ Ρουσσὼ ἀναδείκνυται ὑπέρτερος τοῦ Βολταίρου, ἀφ' ἧς στιγμῆς αἱ νέαι ἀρχαὶ καὶ θεωρίαι τίθενται εἰς ἐφαρμογήν.

Νεκρός, ἀναζῆ, γίνεται ἡ ψυχὴ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Εἶναι ἡ ἑστία, ἐν ᾗ ἕκαστος ἀντλεῖ θερμότητα καὶ θάλπος. Ἐμπνέει πάντας τοὺς ἐξόχους ῥήτορας τοῦ 89. Ὅλοι οἰκειοποιοῦνται τὸ ὕφος καὶ τὴν γλῶσσαν του. Μόνη ἡ ἀνάγνωσις τῶν πυριφλεγῶν σελίδων του ἐξάπτει τὰς φαντασίας, ἀναρπίζει τὰς γενναίας ὁρμὰς καὶ ὡς ἱερὰ πηγὴ ἐκπέμπει χείμαρρον εὐγλωττίας καὶ εὐφραδείας. Οὐδέποτε τὸ : **Pectus est quod disertum facit** ἔτυχε πληρεστέρας ἐφαρμογῆς.

Εἰς τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἐποχὴν δὲν θεωρεῖται ἐκπίπτων, ἀλλ' οὔτε ὑποτιμώμενος ὁ κλαίων ἐπὶ τῇ θέᾳ ἢ ἐπὶ τῷ ἀποθνήσκοντι μεγάλων καταστροφῶν καὶ μεγάλων ἀδικιῶν. Πιστεύεται τοὐναντίον, ὅτι ἵνα τις σκέπτηται καλῶς, καὶ δρᾷ καλῶς ἀνάγκη ἀπαραίτητος βαθύτατα νὰ αἰσθάνηται. Ἀλλὰ ἡ συγκέντρωσις πασῶν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων ἐθεωρεῖτο τότε ἀναγκαία, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ καταρρίψεως τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἐκείνου ἀνεγέρσεως νέου πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος. Ἵνα ἐπιτελεσθῇ τὸ γιγάντιον ἐκεῖνο ἔργον, ὁ ἄνθρωπος ὤφειλε νὰ καταβάλλῃ πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο πυκνὴ καὶ βεβαρημένη. Τὰ ὑπὸ τοιοῦτον ὁρίζοντα ἀναπτυσσόμενα αἰσθήματα δὲν ὑποβάλλονται εἰς μαθηματικοὺς νόμους. Ἡ καρδία παρίστησιν ἀντίθεσιν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ μίσους: μῖσος πρὸς τὴν ὑποκρισίαν, πρὸς τὴν τυραννίαν, πρὸς τὴν διαφθοράν, πρὸς πολίτευμα αὐθαίρετον καὶ καταθλιπτικόν. Ἀγάπην πρὸς τὴν δικαιοσύνην, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὴν πατρίδα, συνοψίζουσαν ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑψίστην πολιτικὴν ἀρετήν. Τὸ πρὸς τὴν ἀρετὴν αἴσθημα ὠθεῖται μέχρι πάθους, μέχρι λατρείας. Τὴν ἔψαλλον, τὴν ἐξύμνησαν μέχρι μανίας. Δὲν εἶναι πλέον μόνον ἡ ἄγονος ἀρετή, ἡ συνισταμένη μόνον εἰς τὴν ἀποχὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, εἶναι ἀρετὴ ἀγωνιζομένη καὶ γόνιμος.

Μαρία Δερκίμ

Η ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑΝ ΗΛΙΚΙΑ

Ὁ χρόνος τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῶν παιδικῶν ἐτῶν εἰς τὰ ἐφηβικὰ εἶναι, ὄντως, ἡ κρισιμωτάτη ἡλικία κατὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶναι ἐκείνη, ἣν οἱ Γάλλοι ὠνόμασαν l' âge ingrat, ἡ ἄχαρις, ἢ δύσκολος ἡλικία· ἀληθῶς δ' εἰπεῖν, ἐπιπολαίως ἐξεταζόμενα τὰ φαινόμενα, ἅτινα παρουσιάζει ἡ μεταβατικὴ αὕτη ἡλικία δικαιοῦσι σχεδὸν τὸ δοθὲν αὐτῇ ὄνομα.

Ὁ παῖς δὲν εἶναι πλέον παῖς, ἀλλ' οὔτε νέος, οὔτε νεᾶνις, εἶναι ἁπλῶς μεταβατικὸν ὂν μεταξὺ παιδὸς καὶ τελείου ἀνθρώπου. Ἡ ἀνωμαλία δὲ αὕτη παρατηρεῖται καὶ ὑπὸ φυσικὴν καὶ ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν. Τὰ στρογγύλα καὶ χαρίεντα σχήματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας βαθμηδὸν ἐκλείπουσιν, αἱ δροσεραὶ παρειαὶ κοιλαίνονται καὶ μηκύνονται, τὸ ἀθῶον καὶ διαυγὲς ὄμμα προσλαμβάνει ἀτάκτους καὶ ἀχαρακτηρίστους λάμψεις, τὰ ζωηρὰ χρώματα ὠχριῶσι καὶ ὅλα τὰ μέλη ἐκτείνονται καὶ λαμβάνουσιν ἀκανόνιστον ἀνάπτυξιν. Τὸ σῶμα εὑρίσκεται εἰς ἔκτακτον ὀργασμόν, ἡ φύσις ἐκτελεῖ τὸ μέγα καὶ μυστηριῶδες αὐτῆς ἔργον τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐπὶ τὸ τελειότερον ἐξελίξεως τῆς ὀργανικῆς ὕλης.

Ὦ ! εἶναι πολύ, πολὺ κρίσιμος ἡ ἐποχὴ αὕτη καὶ διὰ τὴν ὑγιείαν τῶν προσφιλῶν μας ὄντων!

Ἀλλὰ τὰ ἠθικὰ φαινόμενα καθιστῶσιν, ἰδίως, δύσκολον καὶ δυσάρεστον τὴν ἡλικίαν ταύτην καὶ σχεδὸν ἀπογοητεύουσι καὶ ἀπελπίζουσι τοὺς ἧττον καρτερικοὺς γονεῖς καὶ παιδαγωγοὺς καὶ τοὺς μὴ γνωρίζοντας ἐπισταμένως τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων. Ἀντὶ τοῦ τέως θελκτικοῦ καὶ ἀφελοῦς πλάσματος, τοῦ περιβάλλοντος μὲ τόσιν χάριν διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ βραχιόνων τὸν τράχηλόν σας καὶ κατακυριεύοντος τῆς καρδίας ὑμῶν διὰ τῶν φιλαρέσκων, οὕτως εἰπεῖν, θωπειῶν του, βλέπετε, ἐνίοτε, ἐνώπιόν σας ἐν ψυχρὸν καὶ δύσθυμον ὄν, πλῆρες ἐγωϊστικῶν ἀπαιτήσεων, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ προκαλῇ φαίνεται ἀποκρουὸν πᾶσαν θωπείαν διὰ τῆς ἀκάμπτου καὶ σκληρᾶς στάσεώς του. Ἀντὶ τῶν γλυκέων παιδικῶν φθόγγων, τῶν ὁμοίων πρὸς τερετίσματα πτηνοῦ, τῶν κινούντων εἰς παλμοὺς χαρᾶς τὴν καρδίαν σας, ἀκούετε συνήθως γογγυσμοὺς καὶ μεμψιμοιρίας, φωνὰς δυσήχους καὶ φιλονεικίας διαρκεῖς. Τὰ χαρίεντα παιδικὰ σκιρτήματα ἀντικαθιστῶσι βίαιαι καὶ ἀπότομοι κινήσεις, θορυβώδεις ἀταξίαι καὶ παραξαλιστικοὶ κρότοι. Φαίνεται ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τῶν τέως ἑλκυστικῶν καὶ πολυθελγήτρων παιδίων συγκεντροῦται εἰς τοῦτο μόνον ; πῶς νὰ γείνωσι δηλ. μᾶλλον ἀνυπόφορα· οἱ γονεῖς δὲν ἀναγνωρίζουσι σχεδὸν πλέον τὰ φίλτατά των. Δὲν κλίνουσι πλέον εὐχαρίστως εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων ἢ διδασκάλων των, πεῖσμα ἀκατανίκητον, πολλῷ χεῖρον τοῦ παιδικοῦ πείσματος, τοῦ παύοντος μόλις ἡ προσοχὴ στραφῇ ἀλλαχοῦ, καταλαμβάνει πολλάκις τὰ ὑπερήλικα ταῦτα παιδία, τοσούτῳ μᾶλλον δυσπολέμητον, καθ' ὅσον δὲν προέρχεται ἐκ στιγμιαίας ἰδιοτροπίας, ἀλλ' ἐκ πεπλανημένης πεποιθήσεως ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ κρίσει, τοῖς ἰδίοις δικαιώμασι καὶ ταῖς ἰδίαις δυνάμεσιν.

Τὸ μόλις ἐξελθὸν τοῦ ὠοῦ ἄπτερον στρουθίον νομίζει ὅτι εἶναι ἱκανὸν εἰς ἀετείους πτήσεις !

Ἄλλοι πάλιν πρόσηβοι παῖδες καὶ κοράσια δεικνύουσιν ἀκατάληπτον ἀδράνειαν σωματικὴν καὶ πνευματικήν. Ἀποφεύγουσι πᾶσαν ζωηρὰν κίνησιν, πᾶσαν τάσιν πρὸς ἐργασίαν ἢ μελέτην καὶ φαίνονται ἀπρόσιτοι εἰς ἠθικὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις· ζῶσι βίον ἀκατάλληλον, ἐπιβλαβῆ μάλιστα τῇ ἡλικίᾳ τῶν καὶ ἀπελπίζουσιν ἐπίσης ἕνεκα τῆς ἀπαθείας αὐτῶν.

Εἶναι ἀδύνατον αἱ διάφοροι αὗται παρατηρήσεις, ἃς συνοπτικῶς ἀνεγράψαμεν, νὰ διέφυγον τὴν προσοχὴν φιλοστόργων γονέων ἢ εὐσυνειδήτων παιδαγωγῶν. Ἐν τούτοις πολλάκις ἐξ ἀγνοίας τῆς παιδαγωγικῆς τέχνης, ἢ ἀσυγχωρήτου ραθυμίας οἱ ἁρμόδιοι δὲν δίδουσι τὴν ἀναγκαίαν προσοχὴν καὶ δὲν λαμβάνουσι τὰς καταλλήλους προφυλάξεις ἢ καὶ παρεξηγοῦντες ἐνίοτε τὰ διάφορα φαινόμενα τῆς κρισίμου ταύτης ἡλικίας παροξύνουσι διὰ τῆς ἀκρίτου ἢ ἀκαίρου αὐστηρότητος τὸ κακόν, ἢ ἀφίνουσιν αὐτῷ διὰ τῆς ἀμελείας ἀνοικτὸν χῶρον πρὸς ἀνάπτυξιν.

Πάντοτε ἀληθεύει καὶ εἰς τὸν φυσικὸν καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον ὅτι οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίου, ὥστε καὶ ἡ ἀνώμαλος αὕτη κατάστασις κατὰ τὴν πρόσηβον ἡλικίαν ἔχει τὸ ἰδικόν της αἴτιον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ αὐτὴ αὕτη ἡ ἀνάπτυξις τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων.

Ὅσῳ ἀνώδυνος καὶ ἂν φαίνεται ἡ μυστηριώδης αὕτη ἐργασία τοῦ αὐξάνειν καὶ τελειοποιεῖσθαι σωματικῶς, παράγει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπαισθητὰς ἐσωτερικὰς ἀνωμαλίας εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ τὰς διαφόρους αὐτοῦ λειτουργίας, αἵτινες ἐκδηλοῦνται διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἀλλοιώσεως τῆς μορφῆς, τῆς δυσθυμίας, τῆς ἀσυνειδήτου τάσεως πρὸς τὸ μεμψιμοιρεῖν, διὰ τῶν ἀτάκτων ὁρμῶν ἢ διὰ τῆς ψυχρότητος καὶ ἀπαθείας. Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸ σῶμα ἐπενεργεῖ βεβαίως καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον τὰ ὄργανα τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα ὑπόκεινται ἐπίσης κατ' ἀνάλογον ἢ καὶ μείζονα, ἐνίοτε, λόγον εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ λοιποῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ.

Αἱ ἀτάκτως ἀφυπνιζόμεναι τῆς διανοίας διάφοροι δυνάμεις, στερούμεναι τῆς ἁρμονίας τῆς ὑποτιθεμένης πάντοτε ἐν τῇ γενικῇ ἀναπτύξει τοῦ ἐνηλίκου ἀνθρώπου, παρουσιάζουσι τὰ ἠθικὰ φαινόμενα περὶ ὧν ἐλαλήσαμεν.

Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐνέργεια τῆς παιδαγωγικῆς δύναται νὰ ἀποβῇ ὠφέλιμος καὶ εὐεργετική. Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὑπερισχύῃ τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιδράσεως. Τοῦτο ἐν μέρει μόνον εἶναι ἀληθές. Διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν ἔκφρασιν καταληπτὴν εἰς πᾶσαν γυναῖκα, λέγομεν ὅτι ἡ φύσις μὲν παρέχει τὸ *ὑλικὸν* ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἰδιοφυΐᾳ, ἀλλ' ἡ παιδαγωγικὴ εἶναι ἡ *σχεδιάζουσα* καὶ *ποικίλλουσα* τὰ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ ποικίλματα. Δυνάμεθα νὰ κεντήσωμεν καὶ ἐπὶ λειοστηρικοῦ καὶ ἐπὶ λινοῦ καὶ ἐπὶ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, ἀλλὰ τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐντέλεια τοῦ σχήματος καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ χρωματισμοῦ εἶναι πάντοτε ἡμέτερον ἔργον, διὰ τοῦτο καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις καὶ μόρφωσις τῶν τέκνων ἐξαρτᾶται πάντοτε ἐκ τῆς τελειότητος ἢ ἀτελείας τῆς μητρός, τῆς καλλιτέχνιδος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ.

Τὸ μέλημα τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν κρίσιμον ἡλικίαν, περὶ ἧς πρόκειται, εἶναι καὶ ἡ ὑγιεινὴ τοῦ σώματος καὶ ἡ ὑγιεινὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας. Οἱ ἐν τῇ ἐξοχῇ περίπατοι, ἡ κανονικὴ καὶ μὴ ὑπερβολικὴ ἐργασία, ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ (ὁπότε τοῦτο εἶναι δυνατόν), ἃς προσθέσωμεν καὶ ἡ κατάλληλος τροφή, εἶναι τὰ παραγγέλματα, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν σωματικὴν δίαιταν. Ὡς πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος ὅμως καὶ τοῦ αἰσθήματος, δὲν εἶναι ἐπίσης εὔκολον διὰ θετικῶν παραγγελμάτων νὰ διαγράφῃ τις αὐτήν. Ἡ καρδία τῆς φιλοστόργου καὶ πεφωτισμένης μητρὸς εἶναι ὁ ἄριστος ὁδηγὸς ὡς πρὸς αὐτήν, ἐπειδὴ τὰ ἴδια μέσα δὲν ἐφαρμόζονται ἐπίσης ὠφελίμως εἰς πάντας τοὺς χαρακτῆρας. Ὅπως δήποτε ὅμως ὑπάρχουσι γενικά τινα μέσα, ὧν ἡ ἐπίδρασις σπανίως ἀστοχεῖ. Κατὰ τὴν πρόσηβον ἡλικίαν, ὁπότε ἡ διάνοια ἀφυπνιζομένη ζητεῖ τροφήν, καὶ δεικνύει τὸ φαινόμενον τῆς ἀκορέστου περιεργείας μὴ ὀρθῶς φωτιζομένη ἡ μητρικὴ διδασκαλία, ὅλως διαφέρουσα τῆς ἐν τοῖς σχολείοις τυπικῶς καὶ ὑποχρεωτικῶς δύναται νὰ γείνῃ ὁ φάρος, ὁ φωτίζων καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν συγχρόνως. Ἡ φύσις εἶναι τὸ καταλληλότερον καὶ πλουσιώτερον πεδίον πρὸς ἀναζήτησιν καὶ γνῶσιν τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς ἐκπλάτυνσιν τοῦ αἰσθήματος. Αἱ διάφοροι συλλογαὶ αὐτῶν, πετραδίων κ.τ.λ. ἡ ἐλευθέρα καὶ μὴ σχολαστικὴ αὐτῶν παρατήρησις, ἡ μελέτη τοῦ βίου καὶ τῶν ἠθῶν τῶν διαφόρων ζώων, ἡ καλλιέργεια ἀνθέων καὶ συντήρησις ζώων εἶναι ὡραῖαι ἀφορμαὶ πρὸς τέρψιν, ὑγείαν καὶ ὠφέλειαν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας καὶ καταπολέμησιν τῶν ἀναφαινομένων διαφόρων ἐλαττωμάτων. Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα φέρουσιν αἱ συνεχεῖς ἐπισκέψεις εἰς καλλιτεχνικὰ μουσεῖα, (ὅπου ὑπάρχουσι τοιαῦτα) καθ' ὅτι ἡ διέγερσις τῆς πρὸς τὸ καλὸν ἀγάπης εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος πρόδρομος τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φιλαυτία εἶναι τὸ κέντρον καὶ ὁ κύριος κόμβος τῶν διαφόρων ἐλλατωμάτων, περὶ ὧν προείπομεν, κατ' αὐτῆς ἀνάγκη νὰ ἐργαζώμεθα, ὅπως ἐκριζωθῇ τῆς παιδικῆς καρδίας.

Μικραὶ εὐεργεσίαι πρὸς ἐνδεεῖς ἐπιτυγχανόμεναι διὰ τῆς ἐθελοθυσίας τῶν παίδων, παραχώρησις ἀφορμῶν, ὅπως γίνωνται χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι εἰς τοὺς μικροὺς ἢ μικράς των φίλας, εἰς οἰκείους ἢ πρὸς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ ὑπηρετοῦντας, εἶναι συντελεστικώτατα μέσα πρὸς περιορισμὸν τοῦ ὑπερμέτρου ἐγωϊσμοῦ, καθ' ὅσον εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι τελευτῶμεν εἰς τὸ ν' ἀγαπήσωμεν τὰ ἀντικείμενα τῆς μερίμνης καὶ φροντίδων ἡμῶν.

Ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀπελπίζῃ ἡ ἀνώμαλος αὕτη ἡλικία πρέπει τοὐναντίον νὰ παρέχῃ τὰς ἀρίστας ἐλπίδας, ἐπειδὴ τότε γίνεται τὸ ἔδαφος πρόσφορον εἰς σποράν, τότε παρέχει τὸ δενδρύλλιον εὐκαιρίαν πρὸς ἀποκοπὴν τῶν κακῶν βλαστῶν καὶ πρὸς ἐγκεντρισμὸν ἢ ἐνοφθαλμισμὸν εὐγενῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Μόνον ἐπιτήδειος κηπουρὸς χρειάζεται γνωρίζων καλῶς τὴν τέχνην του καὶ γνωρίζων νὰ ἐργάζηται, νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ περιμένῃ.

Ὁ δὲ ἄριστος κηπουρὸς τίς ἄλλος εἶναι ἢ ἡ μήτηρ, ἡ φιλόστοργος καὶ πεφωτισμένη μήτηρ; Δύναται λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἀκόμη κῦρος τὸ παροιμιῶδες σχεδὸν καταστὰν «τί τὰ θέλει ἡ γυνὴ τὰ γράμματα ;»

Εἰρήνη Ι. Οἰκονομίδου

Ο ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΜΟΥ

Πολλάκις μόνη, κατηφὴς, εἰς σκέψεις βυθισμένη
Στρέφω πρὸς τὸν ὁρίζοντα τὸν ὀφθαλμὸν ὑγρόν,
Καὶ εἶνε ἡ καρδία μου εἰς δάκρυα πνιγμένη,
Καὶ στεναγμὸν τὰ χείλη μου ἐκφέρουσι πικρόν.

Στὸ τεθλιμμένον στῆθος μου τὴν κεφαλήν μου κλίνω
Τῶν μελανῶν μου σκέψεων ἀκολουθῶ τὸν ροῦν.
Αὐτὴν τὴν ἄχαριν ζωὴν προσωρινῶς ἀφίνω
Καὶ πόθοι πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐντός μου πλημμυροῦν.

Ὁ λογισμός μου φέρεται εἰς ἀχαρεῖς αἰθέρας
Μὲ ἀστραπῆς ταχύτητα μὲ πτέρυγας τοῦ νοῦ,
Πετᾷ εἰς μέρη μακρυνὰ, εἰς ἄλλας ξένας σφαίρας
Καὶ φθάνει μέχρι τῶν λαμπρῶν δωμάτων τ' οὐρανοῦ.

Ἐκεῖ θαυμάζω τὴν λαμπρὰν ἁπάντων ἁρμονίαν,
Βλέπω τὴν ἀπερίγραπτον ἐκείνην καλλονήν,
Φαντάζομ' ὅλως ἀληθῆ ἐκεῖ εὐδαιμονίαν
Καὶ τῶν ἀγγέλων τὴν ζωὴν ζηλεύω τὴν ἀγνήν.

Οἴμοι! τὸν κόσμον ἐντελῶς εἰσέτι δὲν γνωρίζω·
Εὑρίσκομαι, ὡς λέγουσιν, 'ς τοῦ βίου τὴν αὐγήν,
Καὶ ὅμως πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα μ' ἀτενίζω
Καὶ μετὰ λύπης στρέφεται ὁ νοῦς μου πρὸς τὴν γῆν.

Αἰσθάνομαι πολὺ μακρὸν, πολὺ πικρὸν τὸν βίον,
Μὲ τρόμον βλέπω τὸν βαθὺν αὐτὸν ὠκεανὸν,
Φεύγω μακράν, καὶ τ' ὄμμα μου ἄπελπι καὶ δακρύον
Πρὸς τ' ἄνω πάλιν φέρεται, ζητοῦν τὸν οὐρανὸν.

Ὦ! πότ' εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην κατοικίαν
Θέλ' ἡ ψυχή μου, κόψασα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς,
Εὕρει μικρὰν ἀνάπαυσιν, ἀνάπαυσιν γλυκεῖαν,
Ἢν δὲν θὰ εὕρῃ οὐδαμοῦ ἴσως ἐπὶ τῆς γῆς!

Ἀθῆναι. Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

Μετὰ χαρᾶς εὐνοήτου ἐχαιρετίσαμεν ἡμεῖς πρῶται τὴν εὐχάριστον εἴδησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν συστάσεως σχολῆς τῶν ὑπηρετριῶν. Τὸ θέμα τοῦτο ἐπανειλημμένως ἐν κυρίοις ἡμῶν ἄρθροις ἀνεπτύξαμεν καὶ ἐβασανίσαμεν, ἀναγράψασαι καὶ ἐκτενῶς ἐκθέτασαι πᾶν ὅ,τι ἐν Εὐρώπῃ μέχρι σήμερον ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ κλάδου τούτου τῶν ὁμοφύλων μας. Δὲν ὠκνήσαμεν δὲ νὰ ὑποδείξωμεν πόσον ἐπείγουσα παρίστατο ἡ ἀνάγκη λήψεως συντόνων μέτρων, διότι ἡ κατάστασις τῶν ὑπηρετριῶν μας, ὡς νῦν ἔχει πρόξενος βλάβης μεγάλης καὶ οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς γίγνεται.

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν ζητημάτων τὸ τῶν ὑπηρετριῶν κατέχει σπουδαιοτάτην θέσιν. Εἶναι ἀρχαῖον ὅσον καὶ ὁ κόσμος, ἀπησχόλησε δὲ τοὺς διασημοτέρους φιλοσόφους πάντων τῶν λαῶν. Καὶ ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τὸν σοφώτατον τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τὸν θεῖον Πλάτωνα, ἀναγράφομεν ὁλόκληρον περικοπὴν διαλόγου αὐτοῦ περὶ ὑπηρετῶν;

«Ὠφελιμωτάτη ἀποβαίνει πρὸς τοὺς κυρίους ἡ προσέλκυσις τῆς συμπαθείας καὶ ἀφωσιώσεως τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες καλῶς συμπεριφερόμενοι ἀποβαίνουσι χρησιμώτεροι καὶ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τι εὐκολοδιοίκητον καὶ ἰδίᾳ οἱ προωρισμένοι διὰ δουλείαν, ἥτις συνήθως συντελεῖ εἰς ἐξευτελισμὸν καὶ ταπείνωσιν τοῦ πνεύματος. Ἰδοὺ ἡ διαγωγή, ἣν ὀφείλει τις νὰ τηρῇ ἀτέναντι αὐτῶν: δὲν πρέπει νὰ προσλαμβάνῃ τις ὑπηρέτας ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐν ᾗ διαμένει. Καλὸν εἶναι νὰ μὴ ὑπάρχῃ μεγάλη φιλία μεταξὺ τῶν διαφόρων ὑπηρετῶν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Δὲν πρέπει νὰ ἐξευτελίζῃ τις αὐτούς, οὔτε ὅσον τοὺς ἴσους του. Οὐδὲν ἀποδεικνύει τὴν καλὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον ἡ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του εὐθύτης καὶ δικαιοσύνη. Οἱ δοῦλοι ἔχουσιν ἀνάγκην ἐπιτιμήσεως· ἀλλὰ δέον νὰ ἐπιτιμῶνται ὅταν πρέπῃ καὶ ὅταν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔχωσι πεποίθησιν ὅτι εἶναι ἔνοχοι. Ἡ μεγάλη ἐπιείκεια τοὺς διαφθείρει. Δὲν πρέπει νὰ δίδῃ τις πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του μεγάλην οἰκειότητα, διότι οὕτω ὁ μὲν κύριος ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν, ὁ δὲ ὑπηρέτης τὴν ἕξιν τοῦ ὑποτάσσεσθαι.»

Ὁποία θαυμασία λογικὴ ἐν τοῖς ῥήμασι τοῦ θείου φιλοσόφου! Τίς δύναται μεθ' ὅλους τοὺς διανυθέντας αἰῶνας νὰ τοῖς ἀποδώσῃ σήμερον πνεῦμα ἀναχρονισμοῦ;

Δὲν εἶναι δέ, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται, μόνοι οἱ ὑπηρέται μας οἱ ἔχοντες ἀνάγκην μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αὐταί. Καλὸν δ' εἶναι πρὸς χάριν τῆς οἰκογενειακῆς ἡμῶν ἡσυχίας νὰ βασανίσωμεν καὶ μελετήσωμεν τὰ θεῖα ῥήματα τοῦ δαιμονίου ἀνδρός, ἵνα οὕτω διευκολύνωμεν τὸ ἔργον ἐκείνων, αἵτινες ἀναλαμβάνουσιν ἀπὸ σήμερον τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ ὑπηρετικοῦ κλάδου.

Εὐχάριστον εἶναι ὅτι σωματεῖον ἔχον κῦρος ἐπίσημον καὶ ὑπὲρ τοῦ γυναικείου φύλου ἀπὸ ἐτῶν δρῶν καὶ ἀγωνιζόμενον κατενόησε τὴν ὑψίστην σημασίαν τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἀνέλαβε τὴν σύστασιν τῆς σχολῆς ταύτης.

Παρατηροῦμεν ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον σχολὴ εἰς διαμόρφωσιν τοῦ ὑπηρετικοῦ κλάδου μας. Βεβαίως στοιχειώδεις γνώσεις ἀναγνώσεως, γραφῆς καὶ ἀριθμητικῆς, ἐν γένει δὲ μαθήματα ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως εἶναι ἐφόδια πολύτιμα διὰ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικόν. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ κλάδου τούτου, εἰς περιστολὴν τῆς διαφθορᾶς καὶ καταπολέμησιν τῆς ὀκνηρίας, εἰς ἀναγκαστικὴν τέλος ἐκτέλεσιν τοῦ καθηκοντος ἔσται ὁ καταρτισμὸς *ταμείου ὑπηρετριῶν*. Ἐκ τοῦ ταμείου τούτου νὰ προσφέρωνται κατὰ καιροὺς χρηματικαὶ ἀμοιβαί, νὰ ὁρίζηται δὲ καὶ μηνιαία σύνταξις διὰ τὰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη πιστῶς, τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως ἐργαζομένας ὑπηρετρίας. Νὰ παρέχωνται βοηθήματα καὶ νοσηλεία πρὸς τὰς πασχούσας, ὧν ἡ διαγωγὴ ὑπῆρξεν ἀνεπίληπτος. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ κατανοήσωσιν αὗται, ὅτι ἵνα ἔχωσι δικαιώματα ἐπὶ τῆς μερίμνης, τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἐκτιμήσεως μας δέον νὰ ἐπιτελῶσι τὰ καθήκοντα των. Θὰ συνειθίσωσιν ἐν ἑνὶ λόγῳ νὰ ἐξαρτῶσι τὰ δικαιώματα των ἐκ τοῦ καθήκοντος καὶ οὐχὶ τὸ καθῆκον ἐκ τῶν δικαιωμάτων, ὡς γίνεται σήμερον.

ΑΛΗΘΗΣ ΥΨΗΛΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ἦσαν ὑπερήφανοι οἱ Ρωμαῖοι. Ἀλλ' ἡ περικαλλὴς Ἰουλβία καὶ μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο διὰ τὴν ἄκραν ἀγερωχίαν τοῦ ἤθους της, ἀποκαλουμένη Ρωμαία τῶν Ρωμαίων. Οὖσα θυγάτηρ τοῦ πατρικίου Πορκίου Κικιλίου Κέλτσου, καὶ ἀπόγονος τῶν Ἀντωνίνων, εἰς τοιοῦτον μέγαν βαθμὸν εἶχε φέρει τὴν ὑψηλοφροσύνην, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν περιφρόνησίν της δὲν κατεδέχετο νὰ ρίψῃ κατωτέρω τῶν Πατρικίων, οὓς πάντας ἐθεώρει ὑποδεεστέρους της. Διὰ δὲ τοὺς δούλους οὐδὲν ἔχουσα ἄξιον, ὤκτειρε τὴν μικροπρέπειαν τοῦ γέροντος πατρός, καὶ τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς της Ρηγίλλης, τῆς ἀείποτε μὲ συνεσπασμένας τὰς λεπτὰς ὀφρεῖς, διεσταλμένους τοὺς ῥώθωνας, συνεσφιγμένα τὰ χείλη, ὠχριώσης καὶ παραφερομένης, ἐξ ὀργῆς διὰ μηδαμινῶν δούλων ἀτοπήματα, καὶ οὐδὲν ἄλλο σκεπτομένης, ἢ διὰ ποίων ἀνηκούστων βασάνων νὰ τιμωρήσῃ αὐτούς, πολλάκις μηδὲν πταίσαντας.

Ἡ Ἰουλβία μὲ ὀφθαλμοὺς σοβαρούς, ἐκφράζοντας τὴν σύνοιαν ἐκείνην καὶ γαλήνην τῆς νωχελοῦς ἰσχύος, μὲ τὸ ὑψηλὸν σιτόχρουν μέτωπόν της, στεφόμενον ὑπὸ αὐστηρᾶς μελαίνης κόμης, εἰκονίζον ὅλην τὴν ἔπαρσιν τῆς συναισθήσεως τῆς ὑψηλῆς καταγωγῆς της, ἐξήπλου ῥαθύμως ἐπὶ πολυτελῶν προσκεφαλαίων τὰ τορνευτὰ μέλη της, καὶ προσηλοῦτο εἰς τὴν

ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν παρελθόντων μεγαλείων τῆς πατρίδος της. Ἐδέχετο ἀπροσέκτως τὰς περιποιήσεις καὶ θωπείας τῶν προθύμων ἕνεκα τοῦ σεβαστοῦ χαρακτῆρος της νὰ θυσιασθῶσι χαριν αὐτῆς θεραπόντων της, μὴ φροντίζουσα ἐὰν ἡ τοιαύτη ὑπερηφάνειά της ἠδύνατο νὰ ἐκλειφθῇ ὡς ἐπιείκεια παρὰ τῶν δούλων. Μεταξὺ τούτων συγκατελέγετο καί τις Ἀλκίδας, νεανίας 22 ἐτῶν, ξανθὸς καὶ εὐφάνταστος υἱὸς πλουσίας τῆς Ἐφέσου οἰκογενείας, ὃν περιπετειώδης τύχη κατέταξε μεταξὺ τῶν δούλων τῆς ἰδιαιτέρας θεραπείας της. Οὗτος ἄπειρος τῆς δουλικῆς θέσεως, παρεξηγῶν τὴν ἄκραν τῆς κόρης ἀλαζονίαν, συνελάμβανε παρατόλμους ἐλπίδας, ἔχων ἅμα τὴν νεανικὴν ἀδολεσχίαν ν' ἀνακοινῇ αὐτὰς ἐν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ του, πρὸς τὴν τροφὸν τῆς Ρωμαίας, ἀγαθὴν Ροδίαν, ὀνόματι Δορκάδα, γελῶσαν μητρικῶς πρὸς τὰς ἀνοησίας του.

Αἱ ἐλπίδες αὗται ἔλαβον ἐπίτασιν καὶ ἑδραιότητα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν καιρῷ οἰκογενειακοῦ δείπνου, ὑπηρετῶν ὁ Ἀλκίδας ἔνθους τὴν ἀγέρωχον πατρικίαν, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ κινδυνεύων νὰ βραδύνῃ, ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μάχαιραν ἐπιτραπέζιον, ἣν ἐξεσφενδόνησεν ὁ αὐστηρὸς γέρων, ὅπως τὸν διδάξῃ νὰ καθυστερῇ ἄλλοτε, ὅταν ἐπιτάττῃ ὁ Καικίλιος Κέλσος. Ρύαξ ἐρυθροῦ αἵματος ἀναβλύσας ὑπὸ τὸν σίδηρον ἔβαψε τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ Ἕλληνος αἰχμαλώτου, καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Πλὴν μάρτυς τῆς μικροπρεποῦς ταύτης ὀργῆς ἡ Ἰουλβία ἤγειρε περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πατρός της, καὶ ὁ Ἀλκίδας οὐδένα ᾐσθάνθη πόνον ἐκ τῆς πληγῆς ἐκείνης, ἱκανοποιηθεὶς ἐκ περισσοῦ ὑπὸ τοῦ βλέμματος τῆς λατρευτῆς κόρης· καὶ ἀνάρπαστος ἐκ χαρᾶς, μόλις εὑρὼν εὐκαιρίαν, ἔδραμε πρὸς τὴν φίλην του τροφόν — Τίς σὲ ἐπλήγωσεν οὕτω σκληρῶς, καλέ μου Ἀλκίδα;—Ἀ! Δορκάς! δὲν εἶνε πληγή· εἶνε εὐτυχία. Μὲ ἐκτύπησεν ὁ αὐθέντης, ἀλλ' ἡ δέσποινα περιεφρόνησε τὴν πράξιν του· ἐννοεῖς; ὦ τὴν λατρεύω... — Σίγα, αὐδάδη δοῦλε, ἐὰν θέλῃς ἀκόμη νὰ ζήσῃς, ἐπέταξε γελῶσα ἡ γραῖα. — Ναί, θέλω νὰ ζήσω ὑπηρετῶν αὐτήν, καὶ εὐλογῶν τὴν αἰχμαλωσίαν μου, ἥτις μοὶ παρέσχε τοιαύτην εὐτυχίαν· καὶ ἂν προὔκειτο τώρα νὰ μοὶ ἀποδώσωσι τὴν ἐλευθερίαν... ὦ ὄχι! προτιμῶ μυριάκις νὰ ἦμαι δοῦλος καὶ πλησίον της, ἢ ἐλεύθερος μακράν της—Ἀ! τέκνον, μὴ λέγε· μόνος ὁ φεύγων ἐντεῦθεν σώζεται· ἐὰν ἔβλεπες τὰ ὅσα ἐγὼ εἶδον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ δουλείας μου, θὰ ἦσο τώρα δραπέτης ἀπὸ τῆς πρώτης πολιορκίας, ὅτε ὁ πολυπαθὴς ἐκεῖνος Ἀδέλβας ἐζήτει νὰ σὲ συμπαραλάβῃ. Αἱ αὐταὶ καὶ τότε μωρίαι σ' ἐκράτησαν· ἀλλ' αὗται δὲν σ' ἐγγυῶνται ὅτι θὰ ζήσῃς μέχρι τῆς αὔριον. — Θὰ ζήσω ὅπως σὺ ἔζησας, ἀντεῖπεν ὁ νεανίας σπεύδων ν' ἀπέλθῃ ὅπως ἀποφύγῃ τὰς περαιτέρω ἀπαισιοδοξίας τῆς γραίας φίλης του.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ αἰσθήματά του ἀνεπτερώθησαν, καὶ τὸ βλέμμα του πλῆρες σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ὑψοῦτο περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τῆς περικαλοῦς Ρωμαίας, ἥτις συναντῶσα πολλάκις τοῦτο, τὸ ἀπεδέχετο μετὰ παροιμοιώδους ὀλιγωρίας καὶ ἀφαιρέσεως.

Ἀλλ' ἡ Ρηγίλλα ἀμοιρος τῆς τοιαύτης ἀξιοπρεποῦς ἀδιαφορίας δὲν ἤργησε νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀσύγγνωστον ἐπιείκειαν τῆς ἀδελφῆς της, παρέχουσαν ὡς ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀθλίους δούλους τὸ θάρρος νὰ ὑψῶσι καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐθάδη τὰ ρυπαρά των βλέμματα. Ταῦτα δ' ἐρρέθησαν παρουσίᾳ τοῦ Ἀλκίδου παραθέτοντος τὸ πρόγευμα, ὅστις τρέμων καὶ ὠχριῶν ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τῆς τροφοῦ ὑπὸ τὸ φονικὸν βλέμμα τῆς Ρηγίλλης, αὐτὸν φανερῶς ὑπαινισσομένης.

Αἱ εὐθεῖαι ὀφρεῖς τῆς Ρωμαίας τῶν Ρωμαίων συνεσπάσθησαν δεινῶς — Σὺ θὰ διδάξῃς τὴν Ἰουλβίαν πῶς νὰ φέρηται; εἶπε, προσβλέψασα ὑπερηφάνως τὴν ἀδελφήν της. Εἶτα δὲ κατευναζομένη διὰ φωνῆς ἡσύχου πλὴν αὐστηρᾶς: Ρηγίλλα, ἐξηκολούθησεν, εἶμαι τόσον ὑπερήφανος, ὥστε οὔτε καταδέχομαι νὰ φανῶ προσέχουσα εἰς ὅ,τι συμβαίνει ἐντὸς τόσῳ ταπεινῶν κύκλων. Περιφρονῶ δὲ καὶ σὲ αὐτήν, βλέπουσά σε κατερχομένην περὶ τοιαῦτα ποταπά. Καὶ μεταστραφεῖσα ἤρχισεν ἀταράχως νὰ προγεύηται.

Ἕπεται συνέχεια.

Δεινομάχη Παναγιωτίδου

ΤΑ ΦΘΙΝΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ

Πίπτετε, ὠχρὰ φύλλα, ἀποψιλοῦντα τὰ δένδρα, καὶ καλύπτοντα τὴν γῆν διὰ πενθίμου στρώματος. Οἱ τελευταῖοι κλάδοι σας ἔμειναν κατάξηροι, τὰ ἄνθη ἐξηφανίσθησαν πρὸ πολλοῦ.

Οὕτω καὶ ἐν τῇ ζωῇ, αἱ εὐτυχίαι ἀφίπτανται ταχέως, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ μετὰ ἡμέραν θερμὴν καὶ φωτεινὴν ἡ σκληρὰ πεῖρα ἀποδιώκει πᾶσαν γλυκεῖαν καὶ ρομαντικὴν χίμαιραν.

Ἀνὰ πᾶσαν ἀφιπταμένην χαρὰν ἡ πραγματικότης παρίσταται, ἀπογυμνουμένη τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς περιβαλλούσης αὐτὴν φανταστικῆς αἴγλης! Γλυκεῖα τῆς ζωῆς πρωΐα, σὺ ἡ δρόσον, ἐλπίδας καὶ μειδιάματα μόνον γνωρίσασα, ἀπόκρυψον ἀπὸ τῆς ἀπείρου εἰσέτι καρδίας τὴν καυστικὴν τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου θερμότητα, καὶ τὴν ὀξύτητα τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου, τοῦ παγεροῦ περὶ τὴν ἑσπέραν. Μὴ εἴπῃς ὅτι ἡ εὐτυχία μίαν μόνην ἔχει σελίδα, τὰ ὄνειρα μίαν μόνην ἑσπέραν καὶ τὰ ἄνθη μίαν ὥραν! Ἄφες τοὺς ἀγαπῶντας νὰ πιστεύωσιν ὅτι θὰ ἀγαπῶσι πάντοτε, τοὺς διασκεδάζοντας ὅτι οὐδέποτε θὰ κουρασθῶσι, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ὡραῖα καὶ ἀληθῆ.

Ἀλλ' ἐν τῇ δύσει τῆς ζωῆς πίπτετε, πίπτετε, φύλλα τοῦ φθινοπώρου! Πάντες γνωρίζουσι τὴν ἐφήμερον διάρκειαν τῶν συσκίων δασῶν σας καὶ ἡ ὁρμητικὴ καὶ ταχεῖα πτῶσις σας δὲν πτοεῖ πλέον τὰς καρδίας. Μὴ φοβεῖσθε! Δὲν τοῖς ἀποκαλύπτετε τὴν σύντομον διάρκειαν τῆς εὐτυχίας. Δὲν ἀγνοοῦσι πλέον ὅτι πᾶν τὸ μαγεῦον ἐξαφανίζεται ταχέως καὶ ὅτι μόνη ἡ θλῖψις καὶ ὁ πόνος μένει αἰώνιος.

Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Ἐπανειλημμένως καὶ ἐν μακροῖς ἐγράψαμεν περὶ τοῦ ὡραιοτάτου καὶ χαριεστάτου τῶν συγγραμμάτων τῆς νεωτέρας φιλολογίας, τοῦ ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς καὶ μουσοτραφοῦς Ἑλληνιστοῦ Ρ. Χαμερλιγκίου συγγραφέντος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀσπασία».

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ Β'. καὶ Γ'. αὐτοῦ τόμου, τοῦ θησαυροῦς ἀνεκτιμήτους τοῦ οἰκογενειακοῦ τῶν Ἑλλήνων βίου καὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς τῆς Ἀσπασίας δράσεως ἀποκαλύπτοντος, δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ὄχι πλέον νὰ συστήσωμεν πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας ἡμῶν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἔργου τούτου— διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι κοσμεῖ ἤδη τὰς πλείστας τῶν γυναι-

κείων βιβλιοθηκῶν—ἀλλὰ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἰδίᾳ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας» κεφάλαιον τοῦ β'. τόμου, ἐνῷ τόσα ψυχωφελῆ καὶ διδακτικὰ μαθήματα διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων καὶ ἐν γένει τῶν Ἑλληνίδων δύνανται νὰ πορισθῶσιν.

Ἀλλ' ἀληθῶς τί νὰ συστήσῃ τις πρῶτον, τί δ' ὕστερον εἰς ἐμβριθῆ καὶ ἐπισταμένην μελέτην. Ἡ «Ἀσπασία» ἅπτεται πάντων τῶν ζητημάτων τῶν ἀναγομένων εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ φυσικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τῆς γυναικός, ὥστε δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ σοφωτάτη τῶν γυναικῶν τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου κόσμου καὶ ἡ πρώτη θεῖσα τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῆς διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως χειραφετήσεως τῆς γυναικός. Ἵνα δὲ καταφανεστέρας καταστήσωμεν τὰς προσπαθείας, ἃς ἡ Ἀσπασία κατέβαλλε πρὸς κατάργησιν τοῦ δουλικοῦ βίου, ὃν διῆγον αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της ἐν τοῖς γυναικωνίταις, ἀναγράφομεν ἐνταῦθα περικοπὴν διαλόγου αὐτῆς μετὰ τῶν Θεσμοφόρων γυναικῶν;

«Ὑμεῖς δὲ νομίζετε, ὅτι πάντα τὰ δέοντα ποιεῖτε καθαίρουσαι καὶ καλλύνουσαι τὴν οἰκίαν, λούουσαι καὶ θυλάζουσαι τὰ παιδία καὶ φροντίζουσαι, μή τι ἡ τολύπη ὑπὸ τῶν σητῶν καταβιβρώσκεται, ἢ ἡ κρόκη ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων φορῆται. Ἂν δέ τις ὑμῶν καὶ πλέον τι ποιεῖ καὶ θέλει νὰ ἀρέσῃ τῷ ἀνδρί, νομίζει, ὅτι ἐνδυομένη τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον καὶ τὰς βαυκίδας καὶ τὸν διαφανῆ χιτῶνα καὶ ψιμμυθίου καὶ κινναβάρεως ἀνάπλεως γενομένη ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ. Ἀλλ' ἐν ταῖς χερσὶ μόνον ἐκείνων, αἵτινες εὐφυΐαν τινὰ ἔχουσιν, εἶναι τὸ κάλλος καὶ ὁ κόσμος ὅπλον ἐπικίνδυνον τοῖς ἀνδράσι. Πρέπει ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἐπιτραπῇ ὑμῖν νὰ καθαίρητε καὶ ἀναζωπυρῆτε τὰς εὐρωτιώσας ψυχὰς διὰ τοῦ εἰσορμῶντος πνεύματος τῆς ἐλευθερίας, νὰ δέχησθε ἐν ὑμῖν αὐταῖς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκτὸς ὑμῶν καὶ οὕτω διατιθέμεναι καὶ κινούμεναι ὑπὸ τῶν ἐκτὸς γιγνομένων δραστήριαι καὶ ὑμεῖς νὰ ἀποδεικνύησθε, ἐνεργοῦσαι ὑπὲρ τῆς κοινῆς εὐημερίας διὰ τῆς τὰ πάντα ἐξημερούσης ἐλευθερίας τῆς ἐξαιρέτου γυναικείας διανοίας. Ἡ διάνοια τῶν γυναικῶν πρέπει ἁρμονικῶς πρὸς τὴν τῶν ἀνδρῶν συνενουμένη νὰ ἐνεργῇ. Τότε δ' οὐ μόνον ὁ γάμος, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκειακὸς βίος θὰ μεταβληθῇ, τότε ἀκμαῖαι αἱ τέχναι θὰ θάλλωσι καὶ θὰ ἐκλίπῃ καὶ πᾶν ὅ,τι ὠμὸν ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Συμμαχήσωμεν λοιπόν, πράξωμεν εἰρηνικὴν συνωμοσίαν καὶ δῶμεν πιστά, ὅτι πάσῃ τῇ δυνάμει θὰ πολεμήσωμεν ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ ἡμετέρου φύλου, ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν ἀναγκαίων ἡμῖν εἰς ἐπιτέλεσιν ἐκείνου. πρὸς ὃ ἐκλήθημεν.»

Ὁ κ. Λύσανδρος Χ. Κώνστας ἀληθῆ εὐεργεσίαν παρέσχεν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν γυναικεῖον φῦλον διὰ τῆς ὡραίας καὶ ἀρχαιοπρεποῦς τῆς «Ἀσπασίας» μεταφράσεώς του, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἀναλόγως θὰ ὑποστηριχθῇ τὸ ἔργον του παρὰ τῶν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνίδων. Τὴν ἔκδοσιν τοῦ Β'. καὶ Γ'. τόμου ἀνέλαβον οἱ παρ' ἡμῖν προοδευτικώτατοι ἐκδόται κ. κ. Μπάρτ καὶ Χρστ, πρὸς οὓς δέον νὰ ἀποτανθῶσιν αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἀποκτήσωσι τὸ ὡραῖον τοῦτο σύγγραμμα.

ΤΙ ΘΑ ΓΕΙΝΩΣΙΝ ΑΙ ΠΕΝΘΕΡΑΙ

Ἀνταπόκρισις ἐκ Μαρυλάνδης (Νέα Ὑόρκη)

Μὴ ἐκπλαγῆτε, ἀναγινώσκουσα τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις μου. Δὲν κάμνω ἄλλο ἢ ἀντιγράφω νέον νόμον, ψηφισθέντα παρὰ τοῦ νομοθετικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως ταύτης, εἰς ἣν προσωρινῶς διαμένω. Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον οἱ σύζυγοι, ἀνὴρ καὶ γυνή, οἵτινες θὰ συνοικῶσι μετὰ πενθερᾶς, θὰ πληρώνωσι ἐτήσιον φόρον ὡς ἑξῆς: Διὰ τὴν πενθεράν, μητέρα τοῦ ἀνδρὸς 900 δολλάρια κατ' ἔτος, διὰ τὴν πενθεράν, μητέρα τῆς γυναικὸς 120 δολλάρια.

Ἄλλοι ἐπίσης συγγενεῖς ὡς γαμβροί, νύμφαι, θὰ ἐπιβάλλωσιν ἐπίσης τοὺς συζύγους, ἐν περιπτώσει συνοικήσεως, εἰς ἐτησίαν πρὸς τὸ δημόσιον ἀποζημίωσιν.

Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς νόμος εἰσάγεται πρὸς ψήφισιν ἄνευ δεδικαιολογημένης τινος αἰτίας, οἱ νομοθέται τῆς πόλεως Μαρυλάνδ ἐδικαιολόγησαν ὡς ἑξῆς τὴν νέαν νομοθεσίαν των.

«Ἡ συνοίκησις τῶν ἐξ ἀγχιστείας συγγενῶν εἶναι ἐναντία εἰς τὴν ἠθικήν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ συνεχὴς αὐτῶν συμβίωσις προκαλεῖ ἔριδας, φιλονεικίας καὶ οἰκογενειακὰ σκάνδαλα.»

Συμπεραίνουσι δὲ ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου τούτου μέτρου θὰ ἔχῃ ὡς ἀπαραίτητον συνέπειαν τὴν ἐλάττωσιν τῶν διαζυγίων κατὰ πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς 0/0 καὶ τῶν αὐτοκτονιῶν κατὰ 90 0/0.

Καὶ τώρα ἐρωτᾶτε τί θὰ γείνωσιν αἱ δυστυχεῖς πενθεραί; καὶ ἐὰν δὲν ἀντιβαίνῃ εἰς τὴν ἠθικὴν νὰ ἀποθνήσκωσιν αὗται τῆς πείνης, ὀσάκις οἱ υἱοί των δὲν θὰ δύνανται νὰ ἀποτίωσι τὸν φόρον τῆς ἀποζημιώσεως; Οἱ κύριοι νομοθέται οὐδὲν εἶπον περὶ τούτου, ἴσως διότι οἱ πλεῖστοι τούτων δὲν ἔχουσι μητέρας, ἀλλὰ πενθερὰς μόνον.

Ἕλλεν Μώρ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἐδῶ δὲν ἐκθέτουν τὸς προῖκας τῶν μελονύμφων, ἀλλ' οὔτε ἐξαποστέλλουσιν αὐτὰς δι' ἀνοικτῶν ἁμαξῶν ὡς ἔπραττον αἱ καλαὶ μάμαι μας. Ὅλαι ὅμως αἱ φίλαι καὶ αἱ γνωσταὶ τῆς νύμφης ἐπιζητοῦσι τὴν εὔνοιαν τῆς μοδιστρίας, ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκθέτῃ τὰς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ της κατασκευαζομένας ἐσθῆτας χάριν ρεκλάμας.

Γνωστή μοι κυρία πρόκειται νὰ νυμφευθῇ. Ἐδράχθην λοιπὸν καὶ ἐγὼ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα θαυμάσω ὁλόκληρον Παρισινὴν προῖκα, σᾶς σκιαγραφήσω δὲ δι' ἀσθενεστάτων βεβαίως χρωμάτων, τὰς ὡραίας καὶ θαυμασίους αὐτὰς τουαλέτας αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν. ἀλλὰ καὶ τὴν δυστυχίαν τῶν περισσοτέρων γυναικῶν.

Καὶ δὲν ἐπρόκειτο βεβαίως περὶ τυχαίας προικός, ἀφοῦ ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα ὁλοκλήρους τουαλέτας εἶδον ἑτοίμους πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ μελονύμφου. Πενῆντα φορέματα μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά των! Καίτοι γυνὴ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀπαρίθμησις μόνον τῶν ὡραίων αὐτῶν ἐνδυμασιῶν μοὶ προξένησε ζάλην καὶ φόβον ἀθυμίαν. Ὄχι ἀπὸ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον. ἀλλ' ἀπὸ ἀληθῆ οἶκτον πρὸς τὰς ὀφείλους μου. πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ πρὸς τοὺς γαμβροὺς τοῦ αἰῶνος μας. Διότι ὅλοι βεβαίως εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην. Πενῆντα φορέματα!! τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν ἴσως εἴκοσι πέντε χιλιάδας, ἤτοι τὸ τέταρτον τῆς ὅλης προικός, ἣν λαμβάνει ἡ νύμφη. Ἄρα γε ἐξαπανήθη τὸ ἥμισυ κἂν τοῦ ποσοῦ τούτου πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν αὐτῆς!

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐρωτῶμεν διατί οἱ γάμοι καθίστανται ὀσημέραι προβληματικοί. διατί τόσα διαζύγια καὶ τόσαι οἰκογενειακαὶ ἔριδες καὶ σκάνδαλα καὶ φιλονεικίαι! Ἀλλ' ἐξετράπην τοῦ θέματός μου. Δὲν προτίθεμαι νὰ τονίσω Ἱερεμιάδα ἀλλ' οὔτε νὰ ἠθικοποιήσω τὰς ἀναγνωστρίας σας μεταξὺ τῶν ὁποίων πέποιθα, οὐδεμία θὰ ζηλεύσῃ τὴν τύχην τῆς νύμφης μὲ τὰ πενῆντα φορέματα. Θὰ σᾶς περιγράψω τὰ ὡραιότερα τούτων ὅπως αἱ βουλόμεναι ἀντιγράψωσι τὸ κομψότερον καὶ καλλίτερον εἰς τὴν καλλονήν των ἀρμόζον.

Τὰ ἐντελῶς ἁπλᾶ καὶ εὐθέα φορέματα χωρὶς πτυχὰς πολλὰς καὶ ἔκστήματα μὲ περικόρμιον ἁμαζόνος εἶναι βεβαίως κομψά. χαριέστατα. ἀλλ' ὄχι καὶ δι' ἐπισκέψεις. γεύματα ἢ ἐπισήμους παρουσιάσεις. Διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν πενῆντα ἓν μόνον ὑπῆρχε τοιούτου σχήματος. Ὡραιότατον φόρεμα ἐκ λεπτοῦ φαιοῦ ἐριούχου διατετρυμμένου ἐν ποικίλοις σχεδίοις καὶ ἀνεδιπλουμένου ὑπὸ τσόχας λευκῆς. Ἕτερον ἰσοϋψὲς ἐκ λεπτοῦ μαλλίνου ὑφάσματος, ἑνούμενον πρὸς τὰ πλάγια διὰ σειρᾶς μικρῶν κομβίων, διηκόντων ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Τὸ περιχείριον ἐπίσης κλείεται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διὰ σειρᾶς κομβίων μικρῶν καὶ κομβιοδόχων. Δεδιπλωμένον δι' ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ ἀφίνει νὰ διαφαίνηται λωρὶς στενὴ τοιαύτη πρὸς τὰ πλάγια ὡς καὶ πρὸς τὸ προθωράκιον. Ἕτερον φόρεμα ἐξ ὑφάσματος δαμάσκου χρώματος λειρίου. Ἐσθῆς στρογγύλη πρὸς τὰ ἐμπρός, συρομένη ὀλίγον ἕως τέσσαρα δάκτυλα πρὸς τὰ ὀπίσω πρὸς τὰ πλάγια δὲ ἀνυψουμένη καὶ συγκρατουμένη διὰ ποικίλματος χανδρωτοῦ. Ἡ ὅλη ἐσθῆς πλουσίως πεποικιλμένη διὰμελανῶν συνιλίων καὶ χανδρῶν. Κοιτωνίτης ὡραῖος ἐκ σκωτσεζικοῦ ροδίνου κοκνοῦ, λευκοῦ καὶ ὠχροῦ μαλακοῦ ἐριούχου ἢ μᾶλλον φλανέλας. Ἐξαρτήματα περὶ τὸν λαιμὸν. τὰς χειρίδας καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐκ λευκῆς μηλωτῆς, ἢ λευκῶν πτερῶν τοῦ πήχεως.

Δι' ἐσπέραν ὡραία μέλαινα ἐκ τριχάπτων ἐσθῆς, οὐχὶ ἐρριμμένη ὡς συνήθως ἐπὶ ἐσωφορίου ἐκ μέλανος μετάξωτοῦ, ἀλλ' ἐπερραμμένη ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ κάτω ἐσθῆς πλατεῖα καὶ πλουσιωτάτη ἀναστρέφεται πρὸς τὰ πλάγια διὰ χανδρίνων πασμαντερὶ καὶ διατέμνεται διὰ ταινιῶν ἐκ μέλανος μουάρ. Πλατεῖα ζώνη μὲ διπλοῦν κόμβον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πλατυτάτην ἐκ τῆς αὐτῆς ταινίας ἄκαν πεποικιλμένην ἐπίσης διὰ μελαινῶν χανδρῶν. Τὸ περικόρμιον πολὺ πλούσιον καὶ χαρὶ μετὰ ταινιῶν μουάρ καὶ χανδρῶν ἦτο κατασκευασμένον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ φέρηται καὶ ἐκτραχηλισμένον καὶ κλεισπόν. Ὡραία ροδίνη ἐξ ὁλοσηρικοῦ ἐσθῆς προσείλκυσεν ἰδιαίτατα τὴν προσοχήν μου. Ἔφερε πολλὰς πτυχὰς ὁριζοντίους ἢ μᾶλλον καμπύλας ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τοῦ θώρακος καὶ τῆς μέσης πρὸς τὴν κάτω ἐσθῆτα. Αἱ πτυχαὶ αὗται ἦσαν ὁ μόνος, ἀλλὰ καὶ ὡραιότατος ἀληθῶς στολισμὸς τῆς ἐσθῆτος.

Ἐπανοφόρια διαφόρων εἰδῶν: Ἐπανοφόριον ταξειδίου ἐξ ἀστρακὴν μὲ περιχείριδας à la Juive, δηλ. μὴ περιβαλούσας τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐξαρτωμένας ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ διηκούσας μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς ἐσθῆτος. Ἐπανοφόριον προσηρμασμένον ἐπὶ τοῦ περικορμίου (veste) ἐξ ὑφάσματος veloutine μετ' ἐξαρτημάτων ἐκ πτερῶν καὶ τριχάπτων. Καὶ τόσα ἄλλα, ἅτινα παραλείπω, ἵνα μὴ λίαν μακροσκελὴς ἡ παροῦσα μου καταστῇ.

Παρισινή.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται μιᾶς δραχμῆς διὰ τὰς Ἀθήνας 1,25 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ προπληρούσα δρ. πέντε διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἓξ διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν δικαιοῦται λαμβάνειν ἓξ τεύχη, ἀποτελοῦντα τόμον πλήρη καὶ αὐτοτελῆ. Ἡ ἐγγράφουσα πέντε συνδρομητρίας καὶ προπληρώνουσα τὴν συνδρομήν των λαμβάνει ἕνα τόμον δωρεάν. Πρὸς ἀποφυγὴν λογιστικῶν περιπλοκῶν ἀπεφασίσθη ὡρισμένως καὶ ἀμεταλήπτως, ὅπως τεύχη ἀποστέλλωνται πρὸς συνδρομητὰς ἢ μὴ τοιούτους μόνον ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἀντίτιμον ἀποστέλλεται ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς ταχυδρομικῶς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἤρξατο ἐκδιδομένη ἀνὰ τεύχη ἡ Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Λαμπίση. Ὁ νέος ἐκδότης αὐτῆς κ. Α. Μαντζαβῖνος, βιβλιοπώλης εἰς Πειραιᾶ, πρὸς εὐκολον ἀπόκτησιν ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν τοῦ ἔργου τούτου ποιεῖται ἀνάλογον πρὸς αὐτοὺς ἔκπτωσιν Ἐντεῦθεν ἐν ᾧ τὸ ὅλον ἔργον τιμᾶται δρ. 4, διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς τιμᾶται μόνον δρ. 3.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νέος τρόπος συνοικεσίου. — Ρωσσίς τις κυρία ταξειδεύουσα μετὰ τῆς θυγατρός της ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν Ὀρέλ. Κατῆλθεν αὐτόσε εἰς τὸ πλουσιώτερον ξενοδοχεῖον. Ὅτε δὲ ὁ διευθυντὴς τῇ παρουσίασε τὸ βιβλίον, ἵνα ἐγγράψῃ τὸ ὄνομά της, ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα· Κυρία Δ. σύζυγος ἐμπόρου ἐκ Δημητρόφσκης μετὰ τῆς θυγατρός της Σάσας, ἀγάμου, ἐτῶν δέκα ἐννέα. προικὸς 10,000 ρουβλ. Φυσιογνωμία τῆς κόρης: Κόμη ξανθή· ρὶς ὀλίγον ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω· λακκίσκους εἰς τὰς παρειάς, οὐδέν σωματικὸν ἐλάττωμα, ἀλλ' οὔτε σημεῖον χρακτηριστικόν.

Γυνὴ μάρτυς ἐνώπιον συμβολαιογράφου. — Παρ' ἡμῖν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας νὰ παρουσιάζωνται ὡς μάρτυρες ἐνώπιον συμβολαιογράφου. ἀλλὰ μόνον ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων. Εἰς τὴν Ὠκεανίαν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ Ταϊτῆ ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Ὁμάϊον V παρέστη ὡς μάρτυς εἰς τοὺς πολιτικοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος Rose Baculx μετὰ τοῦ κ. Iardounet.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Π. Κ. Βουκουρέστιον. Τὰ περὶ τῶν εὐγενῶν κρίσεων τοῦ ἐν λόγῳ Ρωμούνου δημοσιογράφου ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι». Εἰς τὰ γραφόμενά σας ἀπαντῶμεν δι' ἐπιστολῆς.— Κον Μ. Δ. Τῆνον. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἐπιστολήν σας. Δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἀπαντήσωμεν ἀμέσως ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μας.— Κον Μ. Γ. Τ. Ἀγκυραν Α'.

ΕΝΕΔΡΑ

Παραληρεῖ. Καὶ πρῶτον φαίνεται ὁμιλῶν μετὰ τῆς Λουκιανῆς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ θέμα μεταβάλλεται. Βλέπει ἐνώπιόν του τὴν λαιμητόμον ἱσταμένην πρὸ τῆς φυλακῆς καὶ τὸν Δοριάτ μὲ κατερύθρους ὀφθαλμοὺς ἀνερχόμενον ἀντ' αὐτοῦ τὰς βαθμίδας αὐτῆς. Καὶ βλέπων τὸν δήμιον χωρίζοντα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ, ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς: Ἐτελείωσε. Τώρα ἠμπορῶ νὰ κοιμῶμαι ἥσυχος. Δὲν θὰ γείνῃ πλέον λόγος περὶ τῆς ἐπαράτου αὐτῆς ὑποθέσεως.

Ἡ Λουκιανὴ φρίττει ἀκούουσα τὰς λέξεις ταύτας. Εὐθὺς δ' ἔπειτα ὁ κοιμώμενος φαίνεται καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν φασμάτων τῶν δύο θυμάτων του: Βουρεῦ καὶ Δοριάτ. Φύγετε, φύγετε, λέγει, δὲν σᾶς φοβοῦμαι. Εἶσθε νεκροί. Καὶ ἐξακολουθεῖ παραληρῶν, καὶ ἐναγωνίως φωνάζων, καὶ ἐκθέτων τὰ τοῦ κακουργήματός του, μέχρις οὗ ἐκ τῆς πολλῆς ταραχῆς ἀφυπνίζεται.

Ἀλλ' ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος του ἦσαν ἀπερίγραπτοι, ὅταν εἶδε τὴν θύραν του ἀνοικτὴν καὶ τὴν Λουκιανὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην. Τί νὰ εἴπε ἄρά γε! ἴσως ἡ Λουκιανὴ ἤκουσε τὸ φρικῶδες καὶ ἀποτρόπαιον μυστικόν!

Ἀλλ' ἡ κόρη τὸν ἀτενίζει μειδιῶσα καὶ αὐτὸς ἀνακτᾷ τὸ θάρρος του. Πῶς ἐδῶ; τῇ λέγει. Περίεργον! ἀπεκοιμήθην γράφων. Τὰς νύκτας μου ὅλας διέρχομαι ἄϋπνος καὶ ὑποφέρω ἀπὸ φρικώδεις ἐφιάλτας. Καὶ προδίδων σχεδὸν τοὺς φόβους του, μὲ καταφανῆ ἀνησυχίαν ἐρωτᾷ: Μήπως ὡμίλησα κοιμώμενος!

Ναί, εἶπεν ἐκείνη. Διερχομένη τοῦ γραφείου ἤκουσα τὸ ὄνομά μου.

Βλέπετε ὅτι καὶ κοιμώμενος ἀκόμη, σᾶς ἔχω κατὰ νοῦν. Καὶ δὲν ἐξακολούθησαν τὰ παραληρήματά μου;

Ναί. εἶπεν ἡ κόρη. Τρομερὰ πράγματα καὶ σκέψεις σᾶς ἐβασάνιζαν, ὡμιλούσατε περὶ θανάτου καὶ ἐφαίνεσθε πολὺ φοβισμένος.

Ὤ! εἶπεν ὁ Μονμάγερ μετὰ φρικτῆς ἀποστροφῆς. Ἀφ' ἧς ἡ πατρίς μας διατρέχει κίνδυνον, ἀπώλεσα τὴν ἡσυχίαν μου.

Ἡ κόρη ἀπεμακρύνθη μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, καὶ ὁ ἥλιος ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του σφίγγων τοὺς γρόνθους καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ὡς μανιώδης. Ἐγώ! ὅστις ἐνόμιζα ἐμαυτὸν ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων, ἐγώ, ὅστις ἐξετέλεσα μετὰ τόσης ψυχραιμίας τὸ ἔγκλημά μου, ἐγώ, ὅστις ἐγέλων διὰ τὴν συνείδησιν κατήντησα νὰ εἶμαι δοῦλος της, δέσμιός της, νὰ μὴ ἔχω ἡσυχίαν, νὰ μὴ τρώγω καὶ κοιμῶμαι, νὰ εἶμαι ἀδύνατος ὡς παιδίον, ἀσθενέστερος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἶναι φοβερόν! εἶπε καὶ κτυπῶν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς τραπέζης προσέθηκε. Ὤ!! θὰ νικήσω τὴν συνείδησιν, θὰ νικήσω τὸν ὕπνον.

τεῦχος («Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς») ἀποστέλλεται. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἐπιστολήν. Γράφομεν.— Καν Ε. Π. Κ. Τρίπολιν Βαρβαρίας. Α'. τεῦχος («Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς») ἀποστέλλεται. Γράφομεν.— Καν Φ. Φ. Κέρκυραν. Γράφομεν.— Καν Ε. Μ. Ἀθήνας. Διατί μὲ εὐχαριστεῖτε. Ὅ.τι γράφω εἶναι ἱστορικόν. Κατὰ συνέπειαν χάριτας ὀφείλομεν πρὸς τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας.— Καν Ε. Ζ. Πειραιᾶ. Δὲν εἶναι πολυτέλεια. Ἔργον προωρισμένον διὰ τὸ γυναικεῖον φῦλον καὶ ἐξιστοροῦν τὰ κατ' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἢ καλὸν καὶ ὡραῖον ἢ νὰ λείπῃ.— Κον Ε. Β. Χανία. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.— Καν Δ. Π. Ἀθήνας. Εἶχεν ἐκτυπωθῆ ἤδη. Κατεχωρίσαμεν λοιπὸν αὐτὸ μὲν εἰς τὴν σημερινὴν Ἐφημερίδα, τὸ δὲ ἀποσταλὲν εἰς τὸ ἡμερολόγιον.— Καν Ε. Π. Τρίπολιν Ἠργήσαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν φέτος τὴν ἀγγελίαν τοῦ Ἡμερολογίου, διότι εἴχομεν τὴν ἔκδοσιν τῆς («Ἱστορίας τῆς Γυναικός»). Πάντοτε ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἔχῃ καὶ εἰκόνας γυναικῶν καὶ πολλὰς Ἑλληνίδας καὶ ξένας συνεργάτιδας.— Καν Σ. Κ. Χανία. Ἀπεστάλησαν.— Καν Κ. Σ. Ἀγουδίτσαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλονται.— Καν Α. Κ. Δ. Πάτρας. Κακῶς ἐπληροφορήθητε. Συνειθίζεται μόνον νὰ σύρηται ὀλίγον τὸ φόρεμα ἓν ἢ δύο δάκτυλα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡμεῖς ἐν τούτοις δὲν ἠκολουθήσαμεν τὸν συρμὸν τοῦτον, διότι τὸ στρογγύλον φόρεμα καὶ ὡραῖον εἶναι καὶ καθαρὸν μένει καὶ δὲν καταστρέφεται.— Κον Γ. Κ. Καλαφάτιον. Βεβαίως ἐλήφθησαν ὥστε μὴ ἀνησυχῆτε.— Καν Ζ. Κ. Βῶλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη, ἀπόδειξις ἀποστέλλεται.— Καν Μ. Α. Δ. Τσαγκαράδα. Ἐνεγράφητε. Χρήματα ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀποστέλλονται.— Καν Στ. Κ. Τῆνον. Νέα συνδρομήτρια («Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς») ἐνεγράφη καὶ ἀντίτιμον ἐλήφθη. Τεύχη ἀπεστάλησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Κον Ι. Μπ. Κάϊρον. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ μέριμναν. Γράφομεν.— Καν Α. Γ. Πόρτ-Τεφίκ. Ὑπόλοιπον ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.— Καν Σ. Ρ. Ξηροχώριον. Κατάλογος συνδρομητριῶν («Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς») καὶ ἀντίτιμον ἐλήφθη. Θερμὰς καὶ πολλὰς εὐχαριστίας.— Καν Μ. Π. Ζ. Ζογλόπηνα Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα. Ἀποστείλατε αὐτὴν καὶ ἀνταποστέλλομεν καθυστερήσαντα.— Καν Α. Μ. Π. Βῶλον. Ἀγγελίαι ἀποστέλλονται. Γράφομεν.— Κον Ι. Κ. Κ)πολιν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.— Καν Κ. Κ. Β. Γαλαξείδιον. Μήπως ἠδυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν τοῦτο ἀφοῦ οὐδέποτε εὐηρεστήθητε νὰ μᾶς τὸ γνωρίσητε.— Κον Θ. Μ. Ἀλάτσατα. Ἡ νέα διεύθυνσις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.— Καν Σ. Στ. Βένχαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κουλουράκια τεῖου. — Ἀλεῦρι φαρίνα δρ. 140. Βούτυρον δρ. 35, ζάχαριν δρ. 35 καὶ ἓν κίτρινον ὠοῦ. Ζυμόνετε καὶ τρίβετε καλῶς ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ εἰς τὸ τέλος προσθέτετε ἓν κοχλιάριον γλυκοῦ κόνεως Millers Baking pouder, ἣν εὑρίσκετε εἰς τὰ φαρμακεῖα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς φωτίζουσι καθαρῶς αἱ λάμπαι τοῦ ἐλαίου. — Διαλύετε δόσιν τινὰ ἅλατος μαγειρείου ἐντὸς καθαροῦ ὕδατος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ βρέχετε τὸ φυτήλιόν σας. ὅπερ μετὰ ταῦτα ἀφήνετε νὰ ξηρανθῇ. Μετὰ ταῦτα ἀναμιγνύετε δύο ἴσα μέρη ἐλαίου καὶ ὕδατος ἐν ᾧ ἔχετε διαλύσει ἅλας· ἀναμιγνύετε καλῶς καὶ ἀφήνετε μετὰ ταῦτα τὸ ἔλαιον νὰ ἐπιπλεύσῃ ὅτε καὶ μεταφέρετε τὸ οὕτω καθαρισμένον ἔλαιον εἰς τὴν λάμπαν σας. Τοῦτο διατηρεῖτε πολὺ περισσότερον χρόνον ἢ τὸ κοινὸν ἔλαιον καὶ τὸ φῶς ὅπερ παράγει εἶναι καθαρώτατον διαυγέστατον καὶ κίτρινον.

Γυνὴ μεσῆλιξ γνωρίζουσα ραπτικὴν ζητεῖ οἰκίαν, ἵνα ἐργάζηται ὡς ράπτρια.

Ζητεῖται κυρία μεσῆλιξ μὲ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ὁμιλοῦσα καθαρεύουσαν καὶ οὐχὶ ἐφθαρμένην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἔστω καὶ ἄνευ πτυχίου ὡς παιδαγωγὸς καὶ ἐπιμελήτρια πολὺ μικρᾶς ἡλικίας παίδων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Νέα ὑπηρέτρια ζητεῖ θέσιν θαλαμηπόλου. Ἡ διεύθυνσις παρ' ἡμῖν.

Κυρίαι ἐργαζόμεναι μετὰ σπανίας δεξιότητος καὶ καλλαισθησίας ἀσπρόρρουχα, ἅτινα καὶ ὡς ἀληθεῖς καλλιτέχνιδες κεντῶσι, ζητοῦσιν ἐργασίαν. Ἀνήκουσιν εἰς ἄλλοτε πλουσίαν καὶ εὐημεροῦσαν οἰκογένειαν, εἶναι ὅθεν ἄξιαι πάσης προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

V.

Ὁ Γερμανὸς λοχίας Φράντς Σχίλλερ ὅτε δὲν εἶχε ὑπηρεσίαν ἠρέσκετο νὰ ἡσυχάζῃ εἰς δωμάτιόν τι κείμενον παρὰ τοὺς σταύλους. Πρωΐαν τινα ἀφυπνιζόμενος ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν αὐλὴν διὰ μικρᾶς θυρίδος, διανοιγομένης πρὸς τὴν ἰδίαν τῶν Μονμάγερ κατοικίαν. Ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἐκ τῆς πρὸς τὸ θερμότερον μεταβολῆς τοῦ καιροῦ, ὅτε τὸ βλέμμα του συνήντησε τὰς δύο ἀδελφὰς Κλαυδίνην καὶ Λουκιανήν, συνομιλούσας ὑπὸ τὸ παράθυρόν του.

Ἡ Λουκιανὴ ἔλεγε: τὸν ἄθλιον!! αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως τιμωροῦσιν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, μέχρις οὗ ἡ ἀνωτέρα τιμωρία . . . . . Ὁ Σχίλλερ ἐκινήθη διὰ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερον, ἀλλ' αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ Γερμανὸς ἔλαβε τότε, ὡς συνήθως τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἐχάραξε τὰς ἑξῆς γραμμάς:

«Σήμερον ὁ καιρὸς εἶναι καλλίτερος· Εἴδομεν τὸν ἥλιον ἐπὶ δύο ἡμέρας. Τὰ μικρά μου παιδάκια θὰ παίζουν βεβαίως εἰς τὸν περίαυλον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ ἡ καλή μου Κατερίνα φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ μικρὸν κοριτσάκι μας τὰ ἐπιβλέπει. Ὅταν ἔχωμεν μάχην δὲν τὰ συλλογίζομαι, διότι οὔτε καιρὸν ἔχω, ἀλλ' οὔτε πρέπει νὰ συγκινοῦμαι καὶ χάνω τὸ θάρρος μου.

Μόλις ἐξύπνησα εἶδον τὴν ὡραίαν Γαλλίδα, ἥτις ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφήν της πολὺ περίεργα πράγματα: *Ὁ ἄθλιος! τιμωρεῖται ἀπὸ τὴν συνείδησίν του, μέχρις οὗ ἡ ἀνωτέρα τιμωρία!* . . . . »

Ἴσως δὲν ἤκουσα καλά! ἀλλ' ἡ φράσις αὕτη μὲ ἐξέπληξε, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ συλλογίζωμαι ἐπὶ πολλὰς ὥρας: ποῖος νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄθλιος!»

Ὁ Φράντζ Σχίλλερ ἄφηνε πάντοτε τὸ σημειωματάριόν εἰς τὴν σιταποθήκην, ἐν ᾗ εἶχεν ἐγκαταστήσῃ τὴν κλίνην του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γεώργιος, ὅστις ἠρέσκετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Γερμανοῦ, ἦλθεν, ὡς συνήθως, καὶ ἤρξατο μελετῶν τὴν ἀπὸ τῆς προτεραίας γραφεῖσαν σελίδα. Ἀναγνοὺς τὰς περὶ Λουκιανῆς γραμμὰς ὠχρίασε.

Κατῆλθε δρομαίως σπεύδων εἰς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐννοεῖς, τῷ εἶπε, ἀρκούντως τὴν Γερμανικήν, ὅπως ἀναγνώσῃς τὴν σελίδα ταύτην καὶ μοὶ εἴπῃς τί σκέπτεσαι περὶ τοῦ περιεχομένου. Ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε, ἠννόησε καὶ ὠχρίασε.

Σκέπτομαι, εἶπεν, ὅτι αἱ λέξεις αὗται δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρωνται εἰς ἐμέ, διότι οὐδεὶς μὲ ὑποπτεύει. Ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία τρομερὰ καὶ ἀπειλητικὴ εἶχεν εἰσδύσει βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν του. Ὑπόνοιαι τρομεραὶ ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν φρικωδῶς ταραχθέντα ἐγκέφαλόν του. Διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἵνα ἀνετώτερον ἀφεθῇ εἰς τὰς σκέψεις του. Ποῖος νὰ ἦτον ἄρα ὁ ἄθλιος αὐτός, περὶ οὗ εἶχεν ὁμιλήσει ἡ Λουκιανή. Ἀλλ' ἴσως ὁ Γερμανὸς δὲν ἠννόησε καλῶς, διενοεῖτο πάλιν παρηγορούμενος. Ἀλλὰ πάλιν νέαι σκέψεις τὸν ἀπήλπιζον. Ἐὰν ἡ Λουκιανὴ ἔπαιζε τραγικήν τινα κωμῳδίαν; Ἐὰν δὲν τὸν ἠγάπα; Ἐὰν ἐπεδίωκε τὴν φρικώδη τιμωρίαν του; Ἴσως μὲ ἤκουσε παραληροῦντα, καὶ διὰ τοῦτο ὁμιλεῖ περὶ τύψεων συνειδήσεως!

(ἀκολουθεῖ)